

Содржина

1. А зошто сум овде
2. Ако безделничите
3. Ако некој некогаш
4. Без скрб
5. Би те побарал повторно
6. Браќа мои по камшик
7. Вечерва ќе се топат многу тајни
8. Вечерва
9. Во Светот на Љубовта
10. Во Чест на Судбината
11. Воздишката не е искушение
12. Го прашав Светецот
13. Големата Мајка
14. Еден ден
15. Ех Судбино
16. Жалам
17. Жрец
18. За воскрес ќе сонуваме
19. Зарем да се простам и со Блудницата
20. Зарем да се радувам
21. Зарем не е така Милена
22. Зошто така лесно ми ги затвори
23. Свр
24. И ајде сега
25. Иконостас
26. Има ли надеж
27. Ја мерам сопствената иднина
28. Јас го направив мојот избор
29. Кажетеми ја Вистината
30. Ќе ги фалсификувам сите спомени

- 31.Ќе го забранам молчењето
- 32.Ќе мине и ова празно време
- 33.Ќе молчам
- 34.Кој ќе му знае дали е така
- 35.Ленена Кошула
- 36.Летот на Пеперутките
- 37.Ме праша животот
- 38.Мене ми е сеедно
- 39.Месечино Моја
- 40.мојата ненапишана песна
- 41.Мојот живот знам ќе заврши таму каде и што започна
- 42.Молитва или Клуч
- 43.Наивно му поверував на Ангелот
- 44.Не би се мешал во Божјите работи
- 45.Не им верувајте на улавите
- 46.Не ми обрнувајте внимание
- 47.НЕ
- 48.Некаде позади седмата планина
- 49.Некако претчувувам
- 50.Нема да те оплакувам
- 51.Опкружен со своето време
- 52.Оставете ме
- 53.Песната на дивите ветришта
- 54.Повторно никнувам од пукнатините на времето
- 55.Посакајтеми Добредојде
- 56.Потомците на Мојсеј
- 57.Приказната за мојата поезија започнала
- 58.Простими Таго
- 59.Се случи
- 60.Сега и мојата Сенка е Среќна
- 61.Стрико Спиридон
- 62.Таму во дупката на времето
- 63.Химната на Осамените

64. Чекаќи го Скларот

65. Четири Секунди

66. Јас не сум толку мудар

А зошто сум овде

Побрзај, рече надежда
 Вечерва земјата ќе ги каже тајните на љубовта
 Ајде
 Да отидеме некаде каде и очите и срцето ќе слушаат
 Застана ,извика розевиот сон
 Ете тука, токму тука
 Наскоро од небото ќе потечат шурки сребрена вода
 Раните да ги излекуваме, и воздишките да ги разбудиме
 Незнам дали рев беше

Проклетство
 Зошто секогаш само мене ова ми се случува
 И кога се случува
 Миговите се замрсуваат
 Повеќе име должник на минатото
 Проклетство, проклетство
 Од сето ова чувствувам дека во утробата повторно ‘рти плачот
 А на аголот од улицата потпрена
 Цицлестата анама застанала и се подбива
 Зарем полноќта само мене ќе ми ја оставиш
 Каде ќе се кикотам сама.

Нека, нека
 Со врелината на врвовите од прстите
 Ќе го грабам секој слободен простор
 И во сите за вас невидливи врвици ќе го ставам
 И таму
 Таму надежда се ќе ми каже
 А зошто сум овде
 Та и јас се прашувам

Ако некој некогаш

Ако некој некогаш ја разбере оваа песна,го молам,нека молчи,исто како и грбавите планини што молчат.и некаде внатре,во својата утроба го чуваат мојот лик.

Додека галебод умираше на брегот
Оставаќи ја својата последна солза на крилото скршено
Некаде далеку
Позади сите суви суводолици
Скитникот со небесно плави очи прошка бараше
Од селскиот поп

Простими очи за сите несторени гревови
Време ми е да заминам
Позади сите изгреви и залези
Ноќва е ноќ на сите предавства
Ќе ме предадат пријателите мои
И сите трепери на срцето
Несакам волците да ми судат
Ако останам
Ќе ме најдат лесно по јагнешката кожа

Простими
и
Благословејте ја Оче Жената
Која утре ќе биде мојата Болка и радост
Мојата Сенка и Светлина
Благословете го Оче,и мигот и вечноста
И нектарот што ќе тече од Љубовта нејзина
Благословејте ја Оче и лудоста моја
Што заминувам таму каде што свездите заспиваат.

Ако безделничите

Ако безделничите, ќе станете злоделници
 И никој нема да ви даде цвеќе
 И никој нема да чекори кон вас
 И очите ќе ви бидат ненаспани
 И ноктите ќе ви растат брзо, брзо
 А ушите нема да го слушнат вистинскиот живот
 Ако безделничите, кој знае
 Можеби побрзо ќе легните под плоча
 И машката игра со женската игра не ќе ја играте
 И ковалецот на судбината
 Нема да остави траги покрај вас
 Ете така
 Ако само бездечничите ќе срасните со дрвото
 И ќе станете суво дрво
 Иловицата ќе се вљуби во во вас
 И саде ќе се лепи насекаде
 Покрас устите, врз очите, на стапалата, и на мевот
 Ако безделничите, ни селките пци нема да ве лаат
 А носот ќе ви се бабуњоса
 Левото око ќе ви чкрапа со ишарет само кога ќе мине старица
 Ако безделничите, не ја покажувајте дланката
 Оти наказанието печат ќе ви удри
 Ако безделничите
 Саде муцката на сворот ќе ве целува.

Би те побарал повторно
Но мраков е премногу густ
И
Месечината евеја избега од сиот мој копнеж
Ќе ја чекаме милоста на сонцето
Јас и Љубовта
Не,не бегај во тие темни вселени
Премногу тажни симофонии таму се пеат
И не и верувај на земјата
Само лажни шепоти испушта

Во Чест на Судбината

Знам дека со проклетието сум сојузник
 Да,да,и евеме повторно на тешкиот припек
 каде го барам привидното спокојство
 но освен три испостени курви ништо друго немаше
 кога ги видов,поверував дека сум млад
 и дека пораженијата сега ќе ги претворам во победи
 да,да,ќе го направам ова во чест на судбината

со пепелта од огништето згаснато круг сторив околу
 и се прогласив за Бог Пагански,кој сладострастие бара
 клекнаа на колена,исто како што клечат пред дождот
 и клепките со пајакови нишки ги врзаа
 оф реков,не ме молете набожно светителки не ќе ве сторам

прогледав,и погледнав,
 исто како што слепец прогледува пред чудоредијата
 се исправија и збеснаа небаре се планински суводолици
 и ревеа,нивните испоснички јами да се утешат
 им шепнав,незнаевте,ќе дознаете за божилакот
 во кој капе вино,мед и сласт
 и бабрев,и бареа,губеќи се разумот од сето ова.

Вие само претпоставувајте
 Кога ќе ги допрев до очите маглите се губеа околу
 За Боските нема да ви кажам,и за таа убост
 Зошто и темелите на римското царство ќе распакаат од мака
 Ах тие колкови каде беа пресликани сите вселени
 Со кој се откриваа сите непознати предели
 Да,да на миг помислив дека сворот и човекот се прегрнаа
 Но така е бидејќи и утробата ми ја превртија.

Се беше ова чуден пат на крвта
 Од пеколот кон рајот
 Не се покајувам за сето ова
 Ако проклетијата ми е сојузник
 Но и утре ќе и сторам чест на судбината
 Немора со три курви.

Во Светот на Љубовта

Незнам зошто овој миг го замислував сосем поинаку, моментот кога навистина ќе кажам, толку е..некои ова го кажуваат малку поинаку..готово е..мигот кога и зборовите ме напуштаат, солзите одамна заминаа од мене..надежите до скоро ме водеа, но и тие папсаа, етеги таму легнале и немаат сила да продолжат, соништата сега знам дека одмараат некаде во облаците...љубовта, сега вистински се прашувам што беше тоа Љубов..да, дојде и тој миг, во кој неверуваа и многумина..мигот кога вистински ќе кажам Збогум од се...многупати претходно пробував, но не ми успеваше..но сега кога сум исполнет со сета празнотија, можам слободно да кажам збогум..срцето и веќе не го чувствувам, сакав долго да се уверам дека тоа е во моите гради, а тоа умрело оној миг, кога пртвпат ми го забодea ножот, а потоа тоа умираше, без јас да го сеќавам..сега кога е се така празно и зборот збогум нема никакво значење...сега вистински ми е сеедно..што и ова збогум многумина нема да го разберат сериозно...и пред да го завртам грбот, ќе ги кажам последните зборови..**НЕМАШЕ ХРАБРСОТ ДА МИ КАЖЕШ ЗБОГУМ, А ЈАС БАРЕМ ИМАМ ТОЛКУ СИЛА ВО СЕБЕ ДА ТИ КАЖАМ ЗБОГУМ...**збогум морам да кажам зошто мојата преморена душа тоа го бара...можеби некаде во некој друг свет каде што многумина не веруваат дека постои ќе се стретнеме..но таму, таму се моите очи, и моето срце, кои треперат и живеат со Љубовта...ЗБОГУМ.

Вечерва ќе се топат многу тајни

Се обидувам да го имам повторно сонот
До мене
И така да се откупам пред мракот
Со молитва која ќе ме возвиши

Небесата тогаш се повлекоа
И свездите ги замолčia
Додека под моите нозе гореше патеката
По која требаше да одам
И да ги преминам сите бездни
Морав ли
повторно
Низ прозирни сидови на туѓи домови да се провирам
За да стигнам до леглото во облаците

Вие
Кои денот ви ден
Ноќта ви е ноќ
Чувајтеми го минатото
За сегашноста ми е сеедно
Ионака есенската влага го јади лакомо

Не се борам веќе за гол живот
Само пробувам повторно да втасам до сонот
Кои неколкумина ми го украдоа
И на песочен брег од слатка вода го однесоа

Молчев и чекав
Но сепак узнав
Вечерва ќе се топат многу тајни
Се исправам гледаќи ја бездната.

Го прашав Светецот

Држиго Јазикот подалеку во дупката
Не му давај да ја премине границата на забите
И скрбот нема да се оплодува
Зарежа силно Светецот од иконата
И ме допре со показалецот

Надвор
Преморена душа испаруваше
Бараќи си го своето вистинско обличие меѓу Божествата
Зарем повторно да ги откопчувам мислите
Го прашав Светецот
И во матни бездни да паѓам
И давеници во сопствени заблуди да спасувам
И надежи од врел песок да вадам

Шурките секнаа од каде се цедеше Љубовта
Крцкаат малку злокобно дрвјата
Бучи утробата
Густата збиеност на мракот ги обви прстите
Ја прекри устата.

Воздишката не е искушение

Ако мислите

Дека некоја Жена ќе ве милува со боските по обрзите
Замо затоа што ќе и речете дека сте искушеник во Љубовта

Се лажете

И вие

И оној проклет демон кој е исцибрен од сите секавања

Та е него саде дренки зоба,и утробата си ја превртува

Неверувате

Заплачете заедно со ветерот

И заиграјте на дождот

Ќе видите

Ноќната антерија ќе се смкни од вашата кожа

А вечните сенки во дивината ќе го кажат вашето име

За кое не е врзано ни болка,ни спомен

Ни пак некоја трунка Љубов

Оставете

Оставете го

Тоа Благословено и проколнато женско битие

Кое е ослободено од сета набожна покорност

Да господари со судбините на спротивноста

А вие како благодарност запејте им бучлива песна

Која се родила во вашите влажни воздишки

Но разберете

Воздишката не е искушение

Ни пак Боската е нишката која ќе ве врзи со Љубовта.

Браќа мои по камшик

Браќа мои по камшик
 Повеќе голи како од мајка родени
 Сполотени помеѓу себе со судбински нишки
 Кои постојано се возвишуваме со нови огнови во срцето
 Видетесиги крвавите риги по лицето
 И соголените празни раце
 Што слепите демони на Фарисејците
 Чумата во нашите глави ни ја воскреснуваат катаден.

Што е
 Што е мои браќа по камшик
 онемевте, или потта од челото
 очите во ги затвори
 па помило ви е деца на Сатанаил да бидете
 раштркани, со чума во месото и коските
 што е
 што е мои браќа по камшик
 со измислени молитви живи светци славите
 без замор главата на прагот ја ударате
 и со занес го расплинувате демонството

оставете го сега дволичието
 и не ја бришете крвавата рига од мојот лик
 ни пак мелем за лузните во срцето не ми нудете
 ни пак ме викајте повторно во вашето разулавено стадо
 јас го завиткав проклетието
 и не глаголам повеќе пред да подарам јудески бакнежи
 мразиго ближниот свој
 ни пак пијам од вашето кисело вино

навистина
 сега мои браќа по камшик
 малку потешко дишам
 одвреме навреме крстот на грбот ми тежи
 и одвреме навреме се сопињам на некој бог-демон
 ама спииам спокојно покриен со месечева покривка
 се будам со сончев лач во зеницата

и еве
 и денес е убав сончев ден

мои браќа по камшик.

Без скрб,без болка,и без копеж

Без скрб,без болка,и без копеж
Стигнав на границата каде се делеше
Животот,и започнуваше смрта
Незнам како стигнав
Живите веднаш се разбегаа
Мртвите од патот ми се тргаа
Неслушнав дека некој плачи горчливо
Или така се случува само наесен
Мислев сето ова е само измама
На таинствениот господар кој ги сака заспаните
И човеколиките суштества околу се измислени
Пробав да ги превртам очите
И да кажам дека не сум пленик на мракољубието

Големата Мајка

Некаде во Велешко започна
 Во голите ридови, каде што умата сеуште небеше изгазена
 И каде што чемерната замисленост небеше стасана
 И ете, токму таму си го испив здивот за да ви кажам
 Да, Должник сум за се да ви кажам низ песна но не е песна.

Дишевме тешко, и Јас и каменот, зборуваќи, нема веќе враќање
 Знам Бог ќе ми прости, што ќе ги кажам законите на Праисконот
 Но за секој случај морам симболот со прстите на земјата да го втиснам
 Пишуваќи еден круг, па уште еден круг во него, па уште еден
 Се така до деветиот кој е крајот на првиот круг.

Наеднаш, без пелин на усните, и јад во душата дишев воздух на Белјак
 И се радував на летот од орлити стогодишни
 Знам така ги лекував раните, гледаќи како вечната смрт стои на старата чука
 А вечниот живот ми ти бил напишан на дланките од раѓање
 Затоа ли крвта никогаш не ги сакаше сомневањата

Да се насмевам, тоа го сакаше онаа искра која ја гледав со недоверба
 И така насмевнат, по патеката кон изворот на живот да тргнам
 Каде што е запишаната вистината за Зевз, и урликот на Прометеј
 Па стрмоглаво да се сурнам се до праисконот
 Потоа низ сонот, на потомците им кажам
 Се ова се случуваше само поради вас.

Ме проколнувате ли
 Сеедно
 Но јас сум благодарен на мојата Мајка
 Гоемата Мајка
 Која ме родила којзнае колку пати досега
 За сето ова ви го кажам

Жрец

Ако

Таен жрец во заодот ви каже

Покајтесе

Вие

Тогаш вашиот млак сон не го менувајте за кобни размисли

Подобро

наслушнетеги сите тајни во виугите под черепот

и кажете

бесилен сум,но без гревови на себе сум.

Ако

таен жрец некаде пред полноќ ве посети

и ве потсети

дека постојано на месечина гледате голи леунки

кои ја молат земјата да роди,како што родиле тие

порекнете

и кажете

дека со крстот се родивте

од деда паган се откажавте.

Ако

Таен жрец во пурпурот ви шепне

Дека доаѓаат дождови кои ќе глаголат

Нека биде светлина насекаде

Нема да биде темнина никаде

Не верувајте

Не се тоа чудата на Апостолите.

Ако

Таен жрец седни скрснозе пред доручек

со модри сенки заграден

и малку му е залепена брадата

и малку ја ниша главата

вие тогаш вистински помолетесе

Ете дури тогаш

ветерот ќе се заплеткува

волчији глутници ќе бегаат од тоа

каменот ќе пука под него

бегајте кога ќе цивка

неќе можете ништо кога ќе реви

Мирисот на гнило месо ќе ви каже
чедото човек беше жрец
сега чедото свер ќе ве апи
негледаќи го заодот
сеедно ќе му биде за полноќта
а во пурпурот
само пукаат коските.

.

За воскрес ќе сонуваме

Ја начекав Месечината
кога тајно од своите празни боски
цедеше капки надеж
клепките и беа малку натежнати
слушнала како се дробат Коски на Земјата
и како черни заби глодаат голо месо
рече кога со антеријата на ноќта се прекриваше
дека
не сме верувале веќе во Семоќноста на Крстот.

Аште колку време имам за да молвам
не ревеv,само без треска во себе бамборев
и бевредниве бакарни пари да ги расфрлам
имам една во џебот за секој случај
Аште колку време имам
да го одиграам последниот пагански танц
за ете скеларот малку да се насмевни.

Не е веќе тајна
не ја чувам веќе
кум бев,било лага
татко бев,било лага
син бев,било лага.

Етеме сега
жеден го чекам трагачот да ми сирни во душичката
ако ја види,рече утешително ќе воздивнел
и од непросирнатата темнина Натемаго ќе го поканел
да ја купи ли,да ја земи,сеедно е.

Белким вие ќе се спасите
сега
одетеси дома
чекаќи го сопствениот воскрес со грешни молитви
и негледајте во небеса
мртва е веќе и Месечината
распетието се јави
од Исток кон Запад
од Север кон Југ.

Дозреав,дозреавте,дозреавме
сега ни земјата неможеме да ја молзиме
оставетеги леунките на мира
тајно по пештери дојат Близнаци
не се тие од нашиот род

Жалам-Нежалам

Полека
 Моето време одминува
 За вашето незнам
 Но
 Во сета оваа збрка на мигови
 Сепак си кажувам сам на себси
 Жалам
 Што никогаш не го допрев дното
 На морето
 Кое секогаш ме заплискуваше со топли бранови
 Нежалам
 За сите солзи што ги пролев во пеколот
 Некако огновите беа подносливи со тоа
 Жалам
 За модринките што ги добив
 Кога клечев пред портите на Рајот
 А немав храброст да зачекорам во него
 Нежалам
 За ноќите
 Кога со демоните пиев кислево вино
 Ги учев така полесно лажните пријатели
 Жалам
 што понекогаш не чекорев со Ангелот
 но патиштата трливи по кој тој газеше ме плашеа
 нежалам
 и сега
 што го арчам ова време
 но жалам
 што позади мене има уште многу реки со мастило
 кои и ним времето ќе ги одмине

Ех Судбино, Судбино

Ја измислив повторно Љубовта додека сонував
 Мислев дека така ќе ја изменам судбината
 И го повторував тоа од заодот до пурпурот
 Кога заносот беше преголем
 Ги корнев песните од талогот на душата
 И се издолжував тогаш како молскавица

Кога Љубовта ќе ја виде во колепка
 Знам, танцував со непозната жена
 Која боските и беа големи како облак недогледен
 Косите замрсени со триста улави ветриња
 А колковите
 Колковите со тивок шепот ја кажуваа молитвата против болките
 Ех судбино, судбино

Малку љубоморно беше Сонцето
 Потемне, и светлината ја сокри
 И се роди густо тесто од темнината
 Сенките одеднаш багнаа како луња
 И глодаа, глодаа од сонот
 Викаа и ревеа
 Измама е сето ова, измама
 И пајажина на нови измами ќе сплетиме
 Ех судбино, Судбино

Небесата воздивнаа, испукаа и исцедија жестина
 Се ширеа и се собираа во напливот на изгревот
 До мене непознатата жена пееше пискаво
 Зошто сега очите и беа две јами без живот
 Оган, оган дајтеми молвеше злокобно
 Оган дајтеми за вечниот студ под земјата да го растерам
 Ех Судбино, Судбино

И пукна зората
 Просталниот крик заличи на сватовска песна
 Низ сувото грло се исцеди
 Несакам да се женам со непозната жена
 Сакам само да сонувам
 Ех Судбино, Судбино.

Еден ден

Не се грижи
Сите знаат но молчат
Зошто владее парадокс во времето
Кој знам дека доаѓа
Од просторот каде Ангелите и Демоните ги менуваат местата
Но еден ден
Да еден ден од ходниците на времето
Правдата на небесните судии ќе дојде
Еден ден
да еден ден
ќе посакуваш и камењата на Маркукуле да молчат
за твојата најголема измама
а тие пустињето ќе зборуваат
наместо мртвите
кои уште додека беа живи ги прогласи за покојници
еден ден
да еден ден.

Зарем не е така Милена

Секогаш кога твојата присутност не е тука
Пробувам да живеам во едното крило на тишината
И љубоморно да ја чувам другата половина од сите зли очи

Знаеш,добро знаеш дека те сакам на сто начини
Додека стоиедниот начин е залепен на перницата
Каде знам има твој заборавен дел.

Рече,скоро,пред неколку мигови
Дека светот е мртов ако нема песна
Прегниме,Јас сум песнат која ја создаде животот.

Сега ќе ги затворам сините очи
А ти вселисе повторно во зеницата
За повторно го слушам шепотот на твоето срце.

Некој за сето ова ќе рече дека си играм со зборовите
Но јас играм со пеперутките
Во оваа песна каде живеам до следниот стих.

Зарем не е така Милена

Зарем да се простам и со Блудницата

Незнам

Дали е дојден часот да се збогувам со Блудницата

Зошто нејзината зовриена крв

Сеуште ми ги шири ноздрите на носот

И ме тера

Повторно да пијам со неа бајато вино

И од самиот поглед

На нејзините бели бедра

По малку ме тера да се чувствувам како здивен волк

Пробувам тогаш

Некоја молитва да кажам за искушението

Но на грлото небаре менгеме се обесило

Дланките сакам мирни да бидат

А тие

Тие збеснале,та према градите одат

За портите од каде течат сите сласти несакам да зборувам

Дамарите само тоа го чекаат

Ќе заиграат оро кое крај нема

Оф само ми остана да кажам

Зарем гревот повторно да го носам на плешкиве

Ноќта е долга

А искушението големо

Којзнае дали павлаката на сонот ќе се залепи на клепкиве

Кога ја слушам како тивко шепоти на перницата

Посакуваќи низ воздишката

Ноќта да е долга колку вечноста

А денот краток колку мигот.

И ајде сега

Кога ќе се простам од денот
И кога ќе ја видам повторно онаа свезда што трепери
Ќе го прашам моето сребрено срце
Дали повторно да се вратам кај Перун
Или да клечам крај Манастирскиот темел.

Калуѓерот кога слушна
Да калуѓерот што клечеше пред олтар од утро до мрак
Знам дека плачеше со едното око
И Глаголеше
Не се воведувај така лесно во преданијата.

Ама ајде
Кога на третиот ден ме задоиле Самовили
На четвртиот ден дождалецот ликот ми го миел
Околу папокот, дванаесет живи соништа ми врзале
И ме чаделе седум дни со загатливи тревки
Знам за уште чудесија
На Четириесет дни ме крстеле во свето вино
А надвор усвитена мољња ме благословила.

И ајде сега
Ако не играм со Русалки
Паганите ќе ме скаменат
Ако не се ведам пред светите одежди
Ќе ме проколнат
Анатема ќе фрлат
И
Ако вистината ја кажам
Дека Распетието го паметам
Вие ќе кажете
Срцето ми е криво, и само бамборам на месечина.

Нејсе
Ќе се помолам тука на лединава
Господе, те имало, те има ќе те има
Ме имало, ме има ќе ме нема
Перуне
Те имало, те има, ќе те има
Ме имало, ме има, ќе ме нема

Па и кој да си
Отворимија јатката на ноќта
За мракот во моите жили не ме пие.

Зошто така лесно ми ги затвори
Вратите на Рајот
Отворајими ги ширум вратите на пеколот
Ете тогаш
Кога првпат се извалка со туѓа машка пот
Зарем милоста Божја
Што се истури во круните наши
Избледе

Зошто

И ајде сега

Кога ќе се простам од денот
И кога ќе ја видам повторно онаа свезда што трепери
Ќе го прашам моето сребрено срце
Дали повторно да се вратам кај Перун
Или да клечам крај Манастирскиот темел.

Калуѓерот кога слушна
Да калуѓерот што клечеше пред олтар од утро до мрак
Знам дека плачеше со едното око
И Глаголеше
Не се воведувај така лесно во преданијата.

Ама ајде
Кога на третиот ден ме задоиле Самовили
На четвртиот ден дождалецот ликот ми го миел
Околу папокот, дванаесет живи соништа ми врзале
И ме чаделе седум дни со загатливи тревки
Знам за уште чудесија
На Четириесет дни ме крстеле во свето вино
А надвор усвитена мољња ме благословила.

И ајде сега
Ако не играм со Русалки
Паганите ќе ме скаменат
Ако не се ведам пред светите одежди
Ќе ме проколнат
Анатема ќе фрлат
И
Ако вистината ја кажам
Дека Распетието го паметам
Вие ќе кажете
Срцето ми е криво, и само бамборам на месечина.

Нејсе
Ќе се помолам тука на лединава
Господе, те имало, те има ќе те има
Ме имало, ме има ќе ме нема
Перуне
Те имало, те има, ќе те има
Ме имало, ме има, ќе ме нема

Па и кој да си
Отворимија јатката на нокта
За мракот во моите жили не ме пие.

Има ли надеж

По каква врвица сега да чекориме
Кога во крвта, моја, твоја, па и нејзина
Нема веќе ни збор поезиа
Како сега да ги воспеваме
и идните и мртвите столетија
како
и Боженствениот трон да го опееме
како
кога веќе не сме големи колку судбината
како
кога веќе номадската крв не врие во нас
сме се згугурлиле тука
во осојницава
лапаќи лакомо горчлива неизвесност
од што станавме вакви
отпадници од крстот
лажлииви јудејци
дволични фарисејци
многубожци кои со малоумници пеат млаки песни
има ли надеж
има ли
зборот повторно да го најдеме.

Ја мерам сопствената иднина

Ако ги отворате вашите усни за да кажете проклетие
 Значи барате засолниште на вашиот уплав
 Кажетого сето тоа на свој таен јазик
 Бидете уверливи
 Заиграјте го крвавиот и призрачен танц
 И малку корнете од себе парчиња кожа,овде онде месо
 Јас некако знам
 Ни по денот суден
 За сето тоа не ќе избегате од третиот обрач на оганот
 Кој крвта ќе ви ја зоврие до безобличие.

Не се клештам од сето ова
 Утешението небесно не ќе достаса до вас
 И зошто да ве оплакувам
 Кога Расото на Јуда го носите
 Јас
 И утре ќе бидам тука
 Со мојата пеколна вселена во душата
 И нема да канам на полноќ лажна Богомилка
 Да ете го пали кандилото.

Некој
 Да некој ќе помисли дека сега се пресметувам со судбината
 Или дека барам мелем за скрбот и јадот
 Или дека се бранам од вашата темна зовриеност

Да
 Личам на бегалец
 Но вашите мртви криља се немоќни
 Па
 Ќе продолжам да ја мерам сопствената иднина
 А вие пак отворетеги вашите усни.

Иконостас

Десниот сид на собата беше празен
 Бел и рамен како секоја непозната врвица
 Ете онака посакав да го наредам со икони
 И така да речам,,и Јас имам Иконостас
 Беше сето ова во изгревот
 Гавраните писакво ме предупредија за ова безумие

Ги редев ликовите познати
 На пријатели пријателки
 На другари
 Роднини
 Па и на жената која сеуште некаде во срцето стои
 Тие
 секогаш секаде на секое место бликаа со светост
 Стоев бушав и молитвено поднаведнат
 Со крвнички закопани прсти во дланките
 Неможеќи веќе да го совладам вознесениот оган.

Слабото ветре ја носеше молитвата одсекаде
 Додека брчките во челото се влабнуваа се подлабоко
 Всадените очи со занес бликнаа
 Чудно или Чудо
 Сум изгледал како згуснат чад штотуку роден од факел

Ги кренав рацете како секој грешник што ги крева
 И прословив
 Ова е измислен пат кон небесата
 Светители сте одолжетеми се
 На моите безимени коски името вратетемиго
 И сторете се моите молитви да не се веќе неми
 Влажната болка во глобочините на очите однесетеја
 И не ме закопувајте крај шуплива свезда
 И не давајте веќе
 Да се провирам како сенка меѓу сенки
 Возвишетеги со нови огнови овие раце кои се соголени
 Демоните ослепетеги и папсајтеги
 Вештерките во девет кругови заробетеги
 И снагава од гревови исчистетеја.

Со мака дишев кога замолчив

И малку проплакав
Се обидував да верувам во тоа што го гледав

Ликовите потемнеа
Од ореолите реа одвратна се ралзлеа
Носевите клунови страшни се претворија
И под усните забите волчји се покажаа
Крстот што во рака го држеа се скамени и од сидот се срина
Ликовите им се чумосаја
И од рамењата невидливи пипала се родија
Повеќе личеа на злодеи отколку на светци
Којзнае можеби и тоа биле

На педа одвоен од земјата сум
Поради лекомисленоста
Што кажував слогови без значени
Што молвев Луѓе-Чуми

Јас го направив мојот избор

Ако мислите дека се што кажав до денес
Е само мој сон
Тогаш е подобро,нели
Да се пробудам
И да ве оставам да живеете
Или можеби да сонувате.

Јас го направив мојот избор
Видов што требаше да видам
Дознав што требаше да дознаам
Сега и вие изберете

Кој ќе му знае дали е така

Со благ занес во очите
 Го бришам сјајот на свездите
 Во ведрината од предвечерјето
 Налепено на челото кај непознатиов скитник
 Кој дојде одникаде
 Секаваќи се на зборовите од Старецот
 Кој секогаш беше мудро насмевнат
 Без да му шкртаат злокобно коските

И ќе заглаголеше
 А ние не ќе го разберевме
 Смееќи се ,се додека стомакот не ќе се вудвосаше од смеата

Сиромавиот
 И габер под главата да му ставите
 Тој мека перница ќе има
 И камен под снага да му спростите
 Тој за мека постела ќе го знае
 Ама на црнејцата и се радува
 И кога под неа оди,и за свое царство ја гледа
 Та ја милува катаден
 Како орач,како сеач,како гојдар
 Неносеќи го отровот на змијата во крвта своја
 Сиромавиот не реви
 Туку безгласно ја отвара устата кажуваќи молитва
 И кога човечката кланица е секаде околунего
 Личи на дробен човек
 Но на ликот Јагнето Божјо се пресликува

Сиромавиот
 Е таа небесна убавина која се втиснува на црнејцата
 Некаде на црвенејцата
 А понекогаш и на умата
 Та затоа

Солзите нивни благословетеги
 Низ вашиот молк
 Зошто
 Кога еден ден и породот во утробата ќе ви реви
 Тие и за вас ќе молат
 Без да им бидат крвави рацете

Ете
 Сега разбрав зошто позлатениот исток секогаш трепери
 Кога пресмртно сиромавиот
 Ја цеди својата тага
 Та зборовите на овега ме обеспокоиа
 Кои ги кажа гледаќи ме во зеницата на окото

На Балканов
 Повторно распетието е дојдено
 И место молитви,пцости ќе грмат
 Свадбарски песни ќе секнат
 И никој на никого за ништо нема да му простува
 Во човечкото месо змија ќе се веде
 А на земјата ќе нема орачи,само бесни здивени колачи
 жарот во огништата ќе го снема
 На мртвите ќе им се суди
 Живите,јазиците на стравот насекаде ќе ги лижат

Со благ занес во очите
 Го бришам сјајот на свездите
 Налепен на челото од овој скитник
 Надеваќи се дека е само една негова превечерна треска
 Која му потекла во крвта
 Надеваќи се
 Ама кој ќе му знае

Ќе мине и ова празно време

Двајца пијани Ѓаволи се прегрнаа
 На раскрсница пуста
 И заревија
 Сега сме големи колку сечијата судбина
 И моќни сме неспокојството во крвта да го зовриеме
 И навистина чинки чудни почнаа да фрлаат по врвиците наоколу.
 А спроти нив
 Двајца дибидус улави,ама беа трезни
 Се смееа и се тресеа од смеа
 И чинките ги собираа брзо брзо
 Со нив болештини ќе лекувале
 Кога ќе паднела зелена магла
 Само далдисаната Вероника
 Остарена танчерка
 Енеја чека полноќ да падне
 Полугола,со боски свенати да танцува
 И месечината низ песна да ја колни
 Што несака нејзината мртва љубов,и мртво срце да ги воскресне
 Само Агнеса е тука при памет
 И со благи очи,во кое е цело бесконечие збрано
 Седна заедно со трперот на свездта покрај неа
 Чекаќи празното време да мине
 За таа Боженствената ода ја запее.

Ќе ги фалсификувам сите спомени

Се ближи полноќ
 И
 Нестрпливо очекувам сказалките да направат прегратка
 А Јас да започнам
 Да правам фалсификување на сите спомени
 Во мојата душа
 Ангелот од десна страна
 Етего саде се мршти,и пробува од големото чудо да се прекрсти
 Од левата страна
 Демонот се паѓа од смеа,од смеа,мевот му се треси
 Во малите интервали на смеа
 Подвикнува
 Како не текна за ова порано
 Досега ќе беше славен
 И богат
 Но и признат на сите четири страни на светот
 Како Човек
 Кој направил
 Неговата младост да личи на старост
 А староста на некоја чудна младост
 Малку е чудно
 Но сепак ќе го сторам тоа
 Прочитав за ова
 Во една стара книга
 На еден малку чуден Маг
 Кој несакал никогаш
 Во него да исчезне детето во него
 Ќе пробам
 И немојте ве молам
 Ако утре изутрина ме видите
 Како на птиците им се радувам
 Или пак како весело се смеам
 На сите возови кои заминуваат
 Или во краен случај

Потпевнвам некоја за вас заборавена песна
Немојте
Немојте да ми се потсмевате

Кажетеми ја Вистината

Незнам дали навистина се потрошија сите мои убави зборови
Или тоа секогаш се случува само во есен
Ми се чини дека сеуште не сум суво дрво
За да се лизгаат секаде околу мене
Зарем треба да речам кутрите
Или сега можеби тие сега лутаат некаде
Исплашени
Моите зборови
Кои секогаш ги носев завиткани во душата
Ајде
Ранетеми повторно
Повредетеми
Направете моето срце да крвари
Мразетеми, повеќе од вчера
Но кажетеми ја вистината
Дека моите зборови не избегаа од мене
Видете ме
Се потпирам со слаба утеха
На краевите од ноќта
Бладаки неразбирливо
Дали навистина се потрошија сите мои убави зборови
Или во оваа бесмисленост
Играта со светлината заврши.

Ленена Кошула

Бос
Гол,само со бела ленена кошула на себе
Што смртниците ми ја наметнаа кога тргнав
И
Евеме веќе дојдов
Љубов
Пред тебе
Да научам која си
Прости,но
Јас повторно не знам ништо за тебе
А ти знаеш се за мене
Само претпоставувам
Но дека си ти
Ме уверува мирисот на свежо утро
Кога се будев со капките твои кои капеа на моето чело
И дишев,и се смеев
Чекореќи кон тебе секогаш кога месечината ме бодреше
Навистина
Не беше моја секојдневна навика
Беше мојот вечен печат во душата
Но сега си само една енигма
Завиткана во тишина
Помогними
И јас да се завиткам во слична тишина
Која е некаде во некој дел
Од небото
Каде стојам пред тебе
Бос
И гол,само со ленена кошула на себе.

Ќе го забранам молчењето

Ќе го забранам молчењето
 И ќе крекаме заедно над мртвиот гниеж на недокажаното
 Редот со безредието тогаш ќе се прегрнат
 Оставаќи им на мртвите од скрбот да чепкаат
 Сеедно ќе биде
 Што ќе има шепоти, пцости, и молитви
 Сеедно ќе биде
 Што од сето ова кожата ќе ни бидат издупчени
 Во далечините да знаете
 Гавраните ќе ги плиска дожд
 А сојките ќе им бидат сојузници во буењето

Бидете со мене, ќе бидам со вас
 Ветерот веќе ми го отплетка сонот
 Света земја во рацете зграбив, под светлината месечева
 Искушенијата судбински ќе ги оковаме
 Малку ќе потемнеме, и ќе се прекрстиме
 Над нас Љиљаци ќе се препелкаат во небесните пепелишта
 Зад планинските грбини, сенките вангелосано ќе кркорат.

Ќе го забранам молчењето
 И ќе оставам, оставете и вие
 Пожолтените коски со чкрипот да зборуваат
 За плачот на сворот кој танцува гол на жед планина

Ќе го забранам молчењето
 За да не гние родот на нашиот род
 Кои евеги уште неслушнале за нас
 А веќе молчат.

Ме праша животот, кој сум Јас..го погледнав чудно и молчев...вториот ден заедно
молчевме..третиот ден прошепотив..можеби сум само случаен патник на патеката..можеби сум
само одраз на животното огледало, а којзнае можеби и и ти и јас сме само една голема
утопија..четвртиот ден повторно молчевме, мислеќи што ќе разговараме петиот ден..ако знаете за
што би требало да разговараме шестиот и седмиот ден кажетеми..

Месечино Моја

Не ти се Аресваше Љубовта
Па тргна злокоба да бидеш
А толку пламено шепотеше
Во самото подножје на Олимп
Агапи, Агапи
Месечино моја
Што секогаш беше облечена
Во боите на залезот

Евеме сега
Седам на скриве
Бркаќи го ветерот од мене
Кој мирисот на Јасмин ми го носи
Месечино моја
Сега за мене
И црвената боја не постои

Простими
Но слаба воздишка ќе пуштам
Нема никаква смисла да се борам
Безначајниот миг е тука околу мене
Невреди веќе да танцувам под облаци
Месечино моја
Време е од болката да избегам
Во вревата
Каде нема да одекнува
Агапи Агапи

Не би се мешал во Божјите работи

Се кревав од безобличието со здробено месо
без костур во себе
на коленици
оганот во срцето го изгаснав со крв
погледнуваќи кон небото
каде пишуваше на Третата Свезда
со пламени букви
Припремисе повторно за Љубовта

Неее со рик болен се огласив
свекотот од ножевите подмолни ме предупредуваат
и шепотите на Родот кој само мислев дека е мој род ме морничават
додека жешкиот здив на блудницата ме пеплосува

Бездруго не сум буден Боже
што силата на небесата повторно ја истураш врз мене
доближисе да го отворам срцето
за болката вистинска ја видиш
недаваќи му повторно да сирне во иднината
каде нова болка му спремаш.

Не би се мешал во Божјите работи
но живеам меѓу живите како сенка
со болна лутина под клепките.

мојата ненапишана песна

Го сринав последното парче гнев од себе
 И станав соголена вејка која пее само во навечерината
 А потоа во темната одаја шепотам со тивок глас
 Пред невидлив сид на кој е напишана
 сеуште мојата ненапишана песна или ода
 која наслов носи

Величенствена Курва

Се сонив себеси со моите кратковечни дни
 Те сонив тебе како ме закопуваш
 На Јасник со развлечена молитва
 Играќи чудни свадбарски ора.

Во твоја чест и судниот ден не го мразам
 Те љубев повеќе во есенските ноќи
 Помалку во пролетните, незнаејќи ја твојата тајна
 Дека не си била делкана во човечко обличие
 Со чудна маѓија
 бев опиен од твојот ноќен здив на скапана мрша
 Понекогаш седев со луѓе
 Но секогаш проклето копнеев по тебе
 Беше моја копнежлива птица
 И скриен грч на гревот
 Дробна радост од младост
 затрудниваше па и кога не те милував
 Срцето ми го пиеше со нечиена суровост
 А јас зачудо верував во мелемите на твоите усни
 Магмата ти течеше во вените
 И клокотеше со пеколен оган
 Ветриштата секогаш колковите ти ги нишаа
 Додека подарок од Бафомет
 Сонцето на ликот ти ги залепил

Домаќинките ги презираше
Додека престрилка ја мразеше
Туѓата машка пот ноздрите ти ги ширеше
Па и кога пред Олтарот на Бога стоеше
Црните житија ги читаше
И земјата со пцости ја пизмеше
Катаутро споулавено бараше Ореолот да го ставиш
И како светица до мракот да те слават.

Едно е кога молчиш
Друго е кога кркориш
Трето е кога заминуваш
Етеме сега во некој за тебе непознат ден

Летот на Пеперутките

Додека на каменот црн се сончаше гола самовила
 Остарена,со лита кожа на себе,радиреда два три заба во шуплината
 Со изгниена мудрост од минатиот живот
 Која боските папукот и го покриваа
 Раширени ноздри,небаре јами црни беа
 Без врелина во себе,пробуваше да пробуди нејасна радост
 Не ја погледна повеќе
 Ја одминав со скаменета солза
 Кажуваќи си себеси за да ме разбере таа.

Твојата ноќна сенка не ме дои повеќе во заодот
 И твоите раце веќе скрбот околу очите не ми го редат
 Недоверието ветерот го одвеа
 И затоа
 Не ги спрегнувај маглите да ме збрлавиш по твоето
 Скапано месо кое ни гавраните сега не би го чопнале.

Маж сум,признавам
 Кожата на дивината ми беше наметната ката ден
 И катаден курви лубев страсно
 Во осојници ,твоите сестри самовили ме возбудуваа
 Бедрата бели,танки свилени на мене ги трилкаа
 А на крај во лочка од иловицата ликот си го огледував.

Аште ли да ти глаголам
 Еве

Усфитеноста на слободниот миг ме подзема
 Клепките ми отежнуваат
 Топлите снегулки ме милуваат
 Од сето ова 'рѓата на темните вериги пука
 А Светлината сеприсутна,без волчји виеш во себе довикува
 Парчето сонце што го оставив,нека се окоти сега во зеницата
 Прекрстисе,и не подивувај повеќе.

Сега знаете каков е мигот
Кога Ангелите летаат како пеперутки
И ви дозволуваат да играте со нив
Согласете се,и вие ќе дознаете
Како небесата и шепотат на вашата душа
Медоносни мисли со кои ќе го длабите времето неродено

Наивно му доверував на Ангелот

Започна да шумоли крвта во мене
 Со чуден неспокој
 Баш кога очите ми ги копаа
 И не ми дадоа време, тие, пустињето
 Ни небесата да ги измерам
 За да не крикнам
 Ја затнав муцката со земја
 И го прегрнав ладниот камен

А пред три дни
 Така наивно
 Му доверував на Ангелот
 Кој ми кажа
 Дека крцкотот на коските ќе го смири
 И дека неродените лета веќе ми зреат
 Само го прашав, и пак му доверував
 Сакам да не завивам болно
 Секогаш кога Љубовта ме пара на половина
 Прослови
 А јас ги отворив очите
 Гледајќи дека меѓу моите соништа нема веќе меѓи
 Ја тргна прекривката лита од мене
 Покажувајќи со погледот
 Од пламенот на свеќата
 Ликот му беше вжарено исто како третото сонце
 Те одминаа сите бесни љуњи
 Сега спремисе нова лозница да садиш пред куќен праг

Ете доверував на миг
 И кога дојде туѓинец
 Носејќи трули остатоци од минатото
 Мирисот на смрта го носеа
 Та го испадив
 Незнаејќи дека ја предизвикувам судбината
 Која шумолот во крвта ми го разбуди.

Молитва или Клуч(сеедно)

Не плачете не тагувајте
 Клучот од небесните порти го имам во раката
 Вие видетого и разберетого
 И повторувајте
 Првата ноќ трипати
 Втората ноќ шеспати
 Третата ноќ деветпати
 Нека моите зборови од денес па довека
 Бидат потивки и од водата
 Поголеми и од најголемата планина
 И брзи побрзи од најбрзиот ветар
 Посветли од најсветлото злато
 Нека моите зборови
 За небото бидат молитва
 За земјата бидат благослов
 Нека моите зборови бидат клучеви за тајните на Љубовта
 Нека моите зборови
 Бидат најубавата патека за душата
 Не кажувајте нека биде така
 Ако неверувате во моќта на сопствените зборови
 Не кажувајте нека биде така
 Ако не верувате во големината на небото
 Во силата на оганот
 Мудроста на земјата
 И моќта на водата

Мене ми е сеедно.

Би го започнал воведението во проклетството
 За да знаете како е да се вртите
 Во бесконечната арена на времето
 Но шестата, бесна и дива љуња од мојот живот ме предупреди
 Дека не ќе можам тогаш глатко да се спровирам
 Помеѓу изгревот и заодот

Би рекле многумина
 Дека сеуште сум улав од болка
 Но сепак, погледнете со окото на душата
 Небесните двери се отворија
 Сеедно, не ме разбирате
 Куполите на кој седеше среќата, веќе рѓа ги прекрива
 Амброзијата на љубовта секна
 Измамници, повеќето малумници се
 Осамата ќе ви ја подарат

Не ме оплакувајте
 Љубовта ме ослободи
 Оковот на празнината го нема
 Занесот по идол го преживеав
 Ми остана
 Уште оганот на Прометеј да ви го дадам
 За кога ќе се накоти неизвесноста
 Душичката си ја стоплите

Завива студен ветер на аголот од улицава
 Морам
 Простете
 Наметката од пркос да ја наметнам
 А вие
 Кога навистина
 Ќе ја пронајдете границата помеѓу вашиот и туѓиот живот
 Ќе ми возратите со љубов

Може и во проклетијата да е тоа
Мене ми е сеедно.

Оставете ме

Ме прашаа ѕвездите
 Зошто уште ми е крвава душата
 А јас само им покажав
 Кон местото каде се мешаа желбите и соништата
 И не им кажав
 Дека овој ден е само двојник на некој изминат
 Ако можете
 Со погледот ги замолив
 Сите треперливи кругови да ги смирите
 Тогаш можеби ќе испарат сите ноќни воздишки

Оставете ме
 Заревив
 Нескам повеќе вселената на грбот да ми тежи
 Празен сум
 Нецедетеми повеќе мелем за мојата тага
 Отруена ми е крвта
 Само небесните сестри можат да ме смират

Оставете ме
 Беше една љубов
 Остана една болка
 Оставете ме
 Барем крај хумката нејзина солзата што ја чував
 Да ја сринам
 И така
 Сите глобочини од минатото ги затворам

Не ми обрнувајте внимание

Незнам колку цврсто во рацете го држите дрвениот крст
Или колку сте обеспокоени
Или колку сте исплашени и испотени
Не ми обрнувајте внимание
Но ќе ја претскажам голготата
И сите шуплини што ќе се јават подоцна
Во душите на многумина
Некој ќе рече за ова
Овој го обрал бостанот
И разумот му е усфитен
Та затоа само кркори и трепери
Нејсе
Еве сега со прстите ќе започнам да пишувам
Пламени стихови по небото
Та
Утре кога новата бела суровост ќе ви ги напише новите закони
Вашиот матен разум ќе разбере за што молвам
Да,да
Ќе разберете зошто молвам а не врескам.

Нема да те оплакувам

Нема да те оплакувам
Зошто сиот мој копнеж по тебе
Да по тебе во само една мисла го собрав
По којзнае колку години
И таа мисла во еден збор ја претворив
Сега
Се плашам да го кажам тој збор
Оставаќи
Моите неспокојни очи да се губат во темнината
Која повторно ја дочекав
Незнам
Навистина незнам дали утре
Во новата светлина ќе имам храброст
Да
Да дојдам на твојата хумка
Незнаеш
А како би знаела
Јас се ослободив од сите тегоби
Од сиот наталожен мрак во душава
Подалеку сум од скрбот
И нозеве евеги повторно ми натежнуваат
Врзани во невидливи пранги на тој збор
Да
Подобро да молчам
И тој збор никогаш да не го изговорам.

Песната на дивите ветришта

Песната на дивите ветришта ги обзеде
 И ги зароби сите поети кои не спиеа во денот
 И кои не сонуваа во ноќта
 Прво во пеколот ги седна
 Со триста и еден грев го зароби
 Пред нив непознатите зборови ги нареди
 Од устите на млади блудници тие течеа
 И им рече
 Воскреснетеги сега да ве видам
 И живот им дајте
 Ако само драм мртвило во нив оставете
 Ни една воздишка луѓето нема да пуштат по нив
 Малку со камшикот поиграјтеси,и преданија сторетеги
 Ете така бедните ќе бидат големи
 А големи недостижни
 Потајно чинете и сверства ако сакате
 Но вашата песна и тогаш ќе биде бунтовна
 Песната
 Песната нека биде
 И против крстот,и против црквата
 И против кралот,и против царот
 Песната нека биде очите на покорените
 И тепихот на непокорот
 Не се грижете
 Ако на Велигден ве плукнат
 А на Бајрам ве презрат
 Со песната некогаш ќе му платите на животот
 А некогаш ќе платите и со животот

Не се плашете кога резбарите во времето зборови
 Ни пак кога ќе ве обесат на дива круша
 Живите ѕвезди и тогаш ќе ве сакаат
 И скрбот од кожата ќе ви го исмукаат

Бидете спокојни
Од вашите зборови
Сенките плашливо шепотат по темни сокаци

Навистина
Столетие цело ве дели од проклетата ноќ
Но вие чувството дека сте проклети секогаш на усните ќе ви биди
Соголени како брестовите и габерите сте
Ама сепак не ве налегнува стравот од пурпурноста

За рајот ли да копнеете
Та во крвта го носите
И кога клечите пред каменот на грешник непознат
И кога во постела со курва се валкате
И со испрекинати воздишки во утробите им ријате

Слава
Ах пуста останала
Оставетеим ја на бедниците
Кои смрта ги обеспокојува
Оставете им ја
На тие кои не се ни небото
Ни земјата,ни пред пеколот,ни пред рајот.

Некаде позади седмата планина

Некаде позади седмата планина
 Бил столбот од црн камен поставен
 На ледина каде самовилите оро играле
 И бил премачкан со млеко од седум леунки
 И бил измиен со солзи од седум девици
 Ама заграден со седум клетви од седум вдовици
 Каменот
 Кој бил стар колку светот
 Каменот на кој била напишана
 Сета вистина за Човекот

За ова ми зборуваше Дедо Панко пламено
 А напати
 Поп Фоте пееше од светите книги,и
 Каменот го споменуваше
 Додека Старата дрта Блудница Анасатасија
 Го пизмеше и триста гадости истураше по земјата
 Само Стрико Спиро молчеше
 И Ангелот до него.

Интересно нели
 Црн камен во штур свет
 Подалеку од сите Манастири
 Каде можеби и дните го прескокнуваат
 Каде многу прозирни обличија го посакуваат
 А тоа ти било надеж за подолг живот

Ах,простете,заборавив
 Шурките медоносни покрај него течеле
 И вистината како сказанија ја растурале
 Да ја впије земјата
 Во виното да ја пренесе,и во крвта да ја однесе
 Ете јас ви кажав
 Ама вие

Не локајте сега по три бокали вино
Оти Вистината ќе ве збрлави
Та и пците скитници ќе ви се смеат
А магарињата како своја рода ќе ве имаат.

Некако претчувувам

Гавранот,се издолжи со ветерот заедно
и својот мртов јазик го стегна во клунот
несакаше да кажи збогум
мислеше изгледа догледање да биди.

Не мириса на темјан
тогаш чувата мора да се мртви
или умира ветерот
животот наоколу само е вкочанет од сето ова.

Некако претчувувам,бакарната плоча од небото ќе падне
всушност,нема да кажам збогум
но посмртно слово ли ќе пишувам
не,надвор е само налудничав ден.

Сонлива пролет влегува во сеќавањата
сепак гледам и Гавранот боледувал од осаменост
го познавав и не го заборавам
молчи,заграден е со кошмари.

Кој е овде осаменик
јас,или некој друг со крваво срце
или некој со мртов јазик во клунот, Или невидливиот виолинист
кој веќе го свири почетокот на еден крај.

Ако сето ова е пораз
тогаш темната возбуда не ќе ви донесе неспокој
ќе осамне тивкото умирање
да,ќе осамне нечиото тивко умирање.

НЕ

Крали Марко е мртов
 А и Рацин е мртов
 Та можеби затоа детулево
 за кое некои глаголеа не е покрстено
 одбрало врвица или врвици овоземски по кои газии
 кои неспокојството во крвта му ја креваат
 та видетого
 со пергаментите збрани
 небаре Марко е,е оној де Крал
 пустоши меѓу редовите напишани
 и чинодејствува против црните божемни поети
 свој Бог одбрал,или пронашол
 во деветата вселена
 каде тронот му бил заграден со триста молњи
 знаеше дека стравот на сенките околунего
 стравот им е двоен,и им се плоди на полноќ
 не се плашеше од Бог за себеси,ниту за другите
 се плашеше за утрешнината да не му избега
 така сказанијата ќе се сурнеа во бездни
 и тогај
 крај огнен поток ќе седнеше
 и пламен Бог ќе молеше
 ај пуст да е пуст животот кучешки
 се родив како Чоек,зер како скот да умрам
 та на кантарот студен со туч да ми мерат
 чемер од врба проклета
 каде го фрлав катаден
 и тогај Пламен Бог на пламени гради
 огнено море ќе му разбрануваше
 и ќе го водеше пак меѓу вчерашните облаци
 да се надрасни себеси
 за да може во утрешните љуњи веде да фрла.
 И ќе му шепнеше на уво
 Не си крал
 А не си ни мртов поет

Само со думите ги калиш слабаците
Зошто не го познаваш зборот НЕ

Повторно никнувам од пукнатините на времето

Речиси со пирејска жилавост,евеме
повторно никнувам од пукнатините на времето,и
под пазувите ги носам сите тајни мистерии пред кој ќе паднат лагите
потоа,потоа ќе се покорам засекогаш пред духот.

Сега знам,кој е исцибрен од пакост
и кој се цицачи на невина крв
а кој се лажни лингвисти.

Ќе чекорам
негледаќи ги призраците кои се побратимуваат со земјата
и нема да чекам ветер да го одвее отровот нивни
ни пак ќе ги бројам нивните чекори кои се споулавуваат во осаменоста.

Наслушнувам,сега наслушнете и вие
со дождот доаѓаат моите големи мигови
тогаш мракот за многумина ќе стане ден,а сенките придружнички.

Далеку остана чувството дека сум со волчјо потекло
не сум веќе во јарем,и нозете не ми носат синџири
се случи сето ова кога се откажав од нејзиниот лик
на чудесен начин сум ослободен од патилата,нели
и речиси со пирејска жилавост еве ме.

Опкружен со своето време

Опкружен со своето време
 Додека од мене истекуваше празнината
 За миг се расчленив
 За да се видам себеси во иднината
 Бидејќи само така со леснотија ќе се обновувам во сегашноста
 Малку е комплицирано
 Но така е запишано во капките на бесмртноста
 Кои некогаш изгледаа за недостижни
 Но сега етеги
 Помеѓу двете линии на дланката се лизгаат весело

И сништата сега се поинакви
 Нема капак над клепките за да ги задржи
 Небото е исполнето со надежи
 Единствено сум тажен
 Зошто никаде не слушам жетварски песни

Малку ќе воздивнам
 Не се радувајте попусто
 Не е тоа скрбна воздишка
 Некогаш се барав во нејзиното око
 А нејзиното име беше залепено на моите усни
 Додека матното око на градот не гледаше
 Ние градевме сидови од камен помеѓу нас
 Негледајќи како во воздухот треперат кристали за нас.

Ете ова е изјавата што ја дадов пред крстот
 Кога се надраснав
 Дека не сум измамник
 Се удрив трипати силно со дланките по челото
 Пред гробарот
 И свештеникот
 Кажувајќи

Кој мисли дека лажам нека ме носи со себе

Заминаа

Оставаќи ме во просторот помеѓу земјата и небото

Со сето мое време

Каде мирисот на мсрта го немаше

Но аромата од бадемот што цутеше беше насекаде

Не слушнав дека ми простивте

Јас ви простив

Ако некој мисли поинаку

Покрај мене е дреновиот стап

Чинодејствувајте со него

Кажуваќи некоја паганска молитва

За да се ослободите од стравот

Се занесов

Но ви кажувам бидејќи сме стари познаници

Кои во проклетијата се смеевме како улави

А пред портите на рајот молчевме како недоносени

Посакајтеми Добредојде

Ме пронајдоа Самовилите
како лутам во пустината,
и ме вратија во виорите на животот
само ме замолија
кога после полноќта си одеа,
да не јавам повеќе на ветарот
бидејќи и тие биле истоштени
од грижата за мене
им се благодарив со песна
која ја пеев на брегот од реката
етеме
денес уште од изгревот
одам меѓу вас по земјава
без треска во месото
и сега и вам ви кажувам
Јас ви посакувам
Добредојде во вашата светлина
Посакајтеми и ви мене
Добредојде во мојата светлина.

Не им верувајте на улавите

Една ноќ
 Да една многу темна ноќ
 Јас
 И тројца улави
 Да малку повеќе од мене улави
 Бамборевме за чумата и чумосаните
 За сето ова не се заколнавме
 Но сепак небесата им ги оставивме на тие кои веруваа
 Ама ете во сета таа улавост видовме
 Дека чумата ми ти носела
 Библиски матни теченија
 Љуњи кои и срцето и деноноќието го параат
 Потопи од зелени дождови
 И крастави жаби
 И ете уште бамборевме бесмислија
 За чумата и чумосаните
 Во улавоста и едемската јаболкница ја видовме
 Но Адам и Ева ги немаше таму
 Само алата се смееше задоволно
 И чинам задоволни кожата ни ја дереше
 А ние како пци престарени завивавме
 И со голи прсти срцата си ги стиснавме
 И си рековме само на себеси
 Од јаболкава нема да јадиме
 За да не се чумосаме
 Е добро де
 Ние улавите ќе си бамбориме
 А вие јаде пак јаболка
 Ама ако чумата ве вркни
 Не се жалете кај улавите
 Не ќе ви поверуваат

Таму во дупката на времето

Незнам колку време лежите во дупката
 Каде времето сурово ви се подбива
 Со некоја млака и сува утеха
 Дека ако продолжите да се дембелеете таму
 Ќе ви даде топлина од вашата младост
 За да ги згреете своите разјадени коски
 И ќе ви го врати сјајот на литата кожа
 Еееееее
 Само ќе ви кажам, повеќе на вас, помалку на себеси
 Под јазикот ви е празнината
 Та како збудалени пагани
 Навечер, некаде пред полноќ
 Крај стариот сув даб се собираат
 Распоредуваќи го стравот од смрта во круг
 Кашлаќи тешко од тешките вина што ги пиете
 И
 Започнувате со вашите лаги
 Дека и на суви лијса пишувате за убавините на смрта
 Дека сте големи поети и дека му требате на светот
 Дека сте добри курви и дека им помагате на очајните
 Дека сте добри бегови кои го хранат човештвото
 Дека сте добри калуѓери кои му служат на живите светци
 Дека не цицате повеќе од родилки дрчно
 Туку ради реда некогаш на нивните боски одмарате
 И
 Не гледате
 Дека и старите збудалени петли кои никој не ги сака
 Наместо да пеат на плотот, се смеат на вашите глупости
 И
 Седете мили мои
 Таму во дупката на времето
 Чекаќи
 Некој друг да го влече сонот за вас

Се случи

Кога погледнав со надеж во утрото
Тогаш очите ми се изострија
А животот пркна заедно со соништата
Ете тогаш
И невидливите камења на грбот ми станаа полесни
Лузните во срцето некако чудесно зараснаа
И во тие часови тагата онеме.

Сето ова се случи
Под сета видливост на небото
Додека се враќав од најтемното минато.

Кажетеми ја Вистината

Незнам дали навистина се потрошија сите мои убави зборови
Или тоа секогаш се случува само во есен
Ми се чини дека сеуште не сум суво дрво
За да се лизгаат секаде околу мене
Зарем треба да речам кутрите
Или сега можеби тие сега лутаат некаде
Исплашени
Моите зборови
Кои секогаш ги носев завиткани во душата
Ајде
Ранетеме повторно
Повредетеме
Направете моето срце да квари
Мразетеме, повеќе од вчера
Но кажетеми ја вистината
Дека моите зборови не избегаа од мене
Видете ме
Се потпирам со слаба утеха
На краевите од ноќта
Бладаќи неразбирливо
Дали навистина се потрошија сите мои убави зборови
Или во оваа бесмисленост
Играта со светлината заврши.

Потомците на Мојсеј

Го слушав уште во утрината странецот
 Како ли со занес раскажуваше дека се надраснува во ноќите
 И дека станува во тој занес вечен оган меѓу свездите
 И дека со своите сигурни чекори го совладува времето
 И дека не е ограбувач на боженствената смисла
 Како што другите зборувале за него
 И рече
 Избегав од сведата кја носеше црни надежи
 Која благословуваше црни призраци
 И која со здивот на смрта шепоти испушташе
 Избегав
 Благодарение на нектарот од овој пехар
 На кој е игравиран начинот како лесно да воскреснеш
 Набожните, залудените, фанатиците и неодлучните се плашеа
 Прво од себеси потоа и од пеколот и реата негова
 Да погледнат и да допрат пехарот
 Реков сам на себеси
 Ќе ја задоволам сопствената љубопитност
 Но и желба да допрам нешто Боженствено

Малку ждригнав кон Богатите
 Погледнав кон сиромашно скаменетите за корка леб
 Ја голтнав брзо плунката во грлото
 Кажуваќи наместо молитва пред пехарот
 Некоја формула магиска
 Името ми е Вечност
 Прифатиме како што си ја прифатил секоја младост
 И зарадувајме со Набожна вест
 И стани Огледало на се што били, и се што ќе биде

И се отвори и пехарот
 И таванот на ноќта од кој се цедеше сета човечка тага
 Подивените пци виеаа збеснато
 Сенките на градските покриви танцуваа

Осамените проколнуваа
 Зелената магла избега некаде во планинските осои
 Законите земни ги снеса
 Останавме јас и пехарот сами
 Каде во внатрешноста негова имаше
 Седум златници
 И тринаесет јудини сребреници

Ветерот ли прозбори
 Или сонот кој нема крај на сите далечини оживеа
 Туку сеедно што беше сето тоа

Не се моли туку вратисе во животот
 Не ме дарувај,и не зборувај за сето ова
 Остави
 Другите нека веруваат во тоа што не го виделе
 А ти
 Копнежите сведи ги на едно
 Крвта да ти го врати спокојството
 И не спиј повеќе во скутот на блудници

Оф само офнав
 Оставај денот да е побавен од летот на птиците
 Оставај блажениот израз на ликот да ми го видат
 И потомците на Мојсеј
 И слугите на натемаго.

Стрико Спиридон

Јансата го јади Стрико Спиридон веќе трет ден
 А позади него утробата на земјата кркори злокобно
 Ги залепил дланките, мисли така горчините ќе ги сплеска
 А дождот, да овој Библиски дожд го дотепа
 Небаре сечиво од нож беше
 Незнам дали ќе ја отвори тајната што ја носи во себе
 Или патот кон свездите ќе го фати
 Беше стар, со испиени очи, напати
 Ми наликуваа тие на некои глобочини
 И во тие глобочини, одамна веќе
 Беше изгаснат и денот, ја немаше ни ноќта
 Ама беше добродушен
 И честопати крстосуваше низ судбините на луѓето
 И ги креваше од мртвите
 Не му беше ни тешко, не велам беше лесно
 Тие пустите
 Ќе се изгубеа во времето
 И болката му ја оставаа
 Дождов евего проклет да е, погуст е
 И го слушам низ водениот сид како молитва кажува
 Наликува на проштална
 Покријме земјо, повеќе отколку што можам да претпоставам
 И сетне, пушти матна поројница
 Грамади нека смкне околу мене
 И крвта, и коските прекрими ги
 Плесна, плесна со рацете
 Препознав по јансата кога се распрсна
 И од правото на живот се откажа
 Стрико Спиридон.

Простими Таго

Простими Таго

Што те напуштам,и те оставам овде во скриве

Обвиена со сето Човечко студенило

Молчи

Нека сега молкот тебе ти го донеси Арамискиот несон

И нека очите ти бабрат од солзи неисплачени

Ако некогаш

Тежината на јадот те натисни

Ти реви со волците осамени

Простими

Се покорив на Светлината

Редно е да се погрижам за Судбината

Им кажав и на луѓето

Дека сега мојата насмевка ни со камења не ќе ми ја скршат

Дека сега болското во очите ни со најгустиот мрак не го скротат

Дека сега треперот на моето срце само виорите на Небесата ќе го босат

Ти кажувам и тебе Таго

Дека сега сомневањата не ги познавам

Воздивни

Воздивни тешко и болно пред мене за последен пат

Простими

Навистина простими што те напуштам

И те оставам сама во скриве.

Сега и мојата Сенка е Среќна

Додека стоев исполнет со восхит под сенката на Манастирот
 И раскажував на мојата сенка
 Како ја покорив треската во крвта
 Не ги заборавив
 И сите мои пропаѓања во кратките соништа
 А таа палната
 Додека зборував
 Си играше со прамените на мојата коса
 Сега и таа беше некако среќна
 Не се морничавеше веќе на далечните гласови
 Видете
 Моите разбудени дамари играа
 А таа
 Таа
 Потскокнуваше прашуваќи ме низ нашата заборавена песна
 Не сторуваме грев,нели
 Што и Бог го веселиме во овие мигови

Во далечините заплака ноќната птица
 Душата на некој покојник и кажал
 Дека сега сум подалеку од сите огнови
 Недалеку од сето ова
 Папсан пес со ококорени очи на гламњи легна
 Не се огласи
 Само увото на земја го залепи

А вие
 Не ќе имате сила да ми ги измерите чекорите
 Уште помалку
 Да ми ја искините приказната
 Знаам
 Од сето ова
 Неколкумина ќе се вангелосаат
 И јатото од зелени врани ќе им се кикотат со човечки гласови

Земи

И реков на сенката моја

Земи од нафората што утрово Игуменот ми ја даде

Земи и ти касни од парчето небесно

Ронките

Оставиги за птиците кои евеги црцорат оклоу нас

Пустината ја изодивме

Мракот го видовме

Сега ни ти,ни Јас ќе ги криеме солзите

Нека капат на земјата

За тревата повторно да никне.

Приказна за мојата поезија.

Приказната за мојата поезија започнала
 Многу, многу порано пред Јас да се родам
 Во некоја далечна и чудна вселена
 Каде што звукот на страста ги пишувала сите зборови.

Сега, малку матни ми се сеќавањата
 За тогаш, кога сум бил уште во утробата плод на Љубовта
 и тајниот јазик што ми го шепотеле Самовилите

ете
 незнам колку беше болна првата светлина
 но знам колку беше убав првиот плач
 и првиот допир на Ангелот

но подоцна кога вистински започнав да глаголам
 и малку бесен да бидам на крцкотот од младешките заби
 започна да течи црната шурка која бегаше од смрта
 а светлата, со благослов го топеше скрбот

и така, и ден денес
 кога призрачна приказна ќе видам
 кога песна со сверска болка ќе исфрлам
 кога зборовите крикот ми го вкочануваат
 кога приказните врелите далги во крвта ми ги креваат

е така е
 се додека спијам покрај ѕвезди
 и пијам сребрена вода
 и се додека сончевите лачи ме галат
 нема да измислувам
 туку некогаш ќе се оплакувам себеси
 некогаш ќе го оплакувам животот
 а понекогаш ќе го благословував Пирејот
 оти саде во вените ми “рти.

Јас не сум толку мудар

И во овој краток запис ќе ви кажам
 Јас не сум толку мудар
 за да ја продавам постојано туѓата мудрост..
 мојата тишина тука е бесценета,
 а вашата врева е безвредна..
 не знаете
 колку е тешко да се биде различен
 во место каде што луѓето имаат еден ум,
 сите тие си го копираат животот еден од друг...
 проклетство
 премногу е долга оваа ноќ
 за да го гледам овој монотон живот кој ми го давате.
 напати е интересно
 ве гледам
 не ја барате вистинската причина зошто не сте среќни
 но сепак лесно ја наоѓате патеката до туѓата болка..
 зарем навистина празнината на вашето срце
 и сите скршени соништа
 ќе ги купите со грст пари
 по кој толку очајно се борите да ги земете од друг..
 се борев долго и со вас,
 но вашата лакомост ми ги изглодаа и коските..
 месото одамна го нема..
 останаа само хартијата и мастилото..
 и овој ветер
 кој знам дека ќе ја однесе
 некаде на друго место напишаната песна
 за одамна мртвата Љубов.
 а јас небаре сум близнак на Дон Кихот.
 ќе станам
 и ќе заминам тивко..

толку тивко
што и никој нема да забележи
дека некогаш ме имало овде на ова место....

После сите овие прочитани стихови, можеби за да ја надоплнам сета празнина која Чернодримски ја оставал намерно, морам да ги кажам неговите некажани зборови.

Оставетеме добри луѓе да ја почувствувам сласта, горчината, бесот и гневот на животот, само така едноставно оставетеме, и во ноќта, и во денот, исто онака како што ги оставате, волците самотници да уживаат во сопствената слобода.

Оставетеме, зошто сите ваши дадени слободи кон мене, се само затвор во слободата, не велеам дека вашите намери се лоши, но секогаш вашиот крај, морам јас да го продолжам, да вашиот, а не мојот..

Кристално јасно ми е дека ме сакате, но сакајте ги и моите соништа, и не с еплашете од моите кошмари, зошто тие се Јас, а Јас сум во нив, а во нив сте и вие..

Ете така некако би кал Чернодримски низ сите овие стихови, но некако намерно не го кажал сето ова, оставил овие зборови да потечат од нас, и кон нас.

Некако читајќи го, видов дека не сака да знае дали вие навистина сте достигнале сопствената длабочина на тагата, но тој знае дека бил во тој центар, каде животните предавства се отвараат повторно, но сепак храбро само на негов својствен начин ги затвара тие светови, правејќи место за новите, каде ја сместува сета човекова радост, и вашата и неговата, и ја нарекува сечија радост, не се предава никогаш кога дивниот танц ќе го зароби во тој магичен ритам од страсти, туку со прстите ги допира небесните височини, а потоа неуморно пишува, претворајќи ги тие доживевани импресии во песни.

Ако навистина сакате да ги видите Човековите ограничувања, одминетого Чернодримски, но доколку сакате да тргнете кон сопствената слобода, прочитајте го.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов

Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-
35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-
37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-
39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-
42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на
Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу
Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
50.Фенерите на мојата душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од
Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете
Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-
6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад без Крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината
Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало
никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-
10.Тајната на Норманови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
 5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
 8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
 Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Оставетеме барем да сонувам

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Оставетеме барем да сонувам 2016 година 90 страни

ISBN-10 608-4778-05-4

ISBN-13 978-608-4778-05-9

EAN 9786084778059

